

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 257/09-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť O. T., B., zastúpeného advokátkou JUDr. Ľ. V., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 792/94 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2009 doručená sťažnosť O. T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 792/94.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca v 22. rade podal na okresnom súde žalobu o odstránenie neoprávnenej stavby.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti chronologicky popísal postup okresného súdu v namietanom konaní a uviedol, že okresný súd rozhodol rozsudkom zo 7. augusta 2008 tak, že „pripustil späťvzatie žaloby žalobcov v 1., 2., 5., 6. a 22. rade a v tejto časti konanie zastavil, návrh o časti zaplatenia náhrady za zriadené vecné bremeno vylúčil na samostatné konanie. Ďalším výrokom zriadil časovo neobmedzené vecné bremeno na ťarchu žalobcov...

Žalobcovia proti tomuto rozsudku podali včas a riadne odvolanie dňa 20. 8. 2008...

KS v Košiciach vo veci podaného odvolania rozhodol rozsudkom 5 Co 11/2009 zo dňa 20. 4. 2009 a potvrdil rozsudok I. stupňového súdu spolu s uznesením zo dňa 24. 11. 2008...

Keďže podľa vyššie uvedeného do dnešného dňa bolo rozhodnuté iba v časti podanej žaloby, avšak nebolo rozhodnuté o finančnom vysporiadaní, t. j. o náhrade za zriadené vecné bremeno, ktorá vec je ďalej vedená pod č. pôvodným 15 C 792/94 sťažovateľ sa obrátil na predsedu súdu svojou sťažnosťou zo dňa 25. 6. 2009...“.

S poukazom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Právo sťažovateľa, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na konanie bez zbytočných prieťahov konaním Okresného súdu Košice I., pod č. 15 C 792/94 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Košice I., aby konal vo veci vedenej pod sp. 15 C 792/94.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3 319,- €, ktoré je Okresný súd Košice I. povinný zaplatiť sťažovateľovi do 3 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa smerujúcom proti postupu okresného súdu, ktorým boli podľa neho spôsobené zbytočné prietahy, čím malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15 C 792/94.

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je podaná oneskorene.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený

právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd zistil, že namietané konanie vedené pod sp. zn. 15 C 792/94 bolo právoplatne skončené rozsudkom okresného súdu zo 7. augusta 2008 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach z 20. apríla 2009 č. k. 5 Co 11/2009-496 ešte 19. mája 2009. Sťažnosť sťažovateľa však bola doručená ústavnému súdu 7. augusta 2009, teda v čase, keď už v tomto konaní nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu základného práva sťažovateľa označeným porušovateľom.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že ak bolo konanie právoplatne skončené skôr, ako sa sťažovateľ domáhal ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov na ústavnom súde, ústavný súd o porušení tohto základného práva nerozhoduje. Ústavný súd poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00).

V konečnom dôsledku sťažovateľ síce uvádza, že okresný súd nerozhodol o nároku sťažovateľa za zriadené vecné bremeno (táto časť bola vylúčená na samostatné konanie), avšak v právoplatne skončenom konaní už nemôže dochádzať k zbytočným prietahom. Sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátkou (teda kvalifikovanou

právnou zástupkyňou), a keďže táto sťažnosť je v tomto smere neúplná, ústavný súd ju mohol odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažnosť neobsahuje spisovú značku toho konania, ktoré ešte nie je právoplatne skončené (resp. ktoré v rámci namietaného konania bolo vylúčené už na samostatné konanie), a takýto návrh znemožňuje zároveň ústavnému súdu preskúmať aj predpoklady prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde a napokon aj otázku jej prípadnej zjavnej neopodstatnenosti. Súčasne taký návrh na rozhodnutie neumožňuje ústavnému súdu vymedziť rozsah, v ktorom by bolo možné sťažnosť prijať na ďalšie konanie (§ 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. septembra 2009